

Μήνας Ὀκτώβριος

Κυριακή 6η Ὀκτωβρίου 2019 (Κυριακή Γ΄ Λουκᾶ).

Λκ. 7, 11 – 16.

«Νεανίσκε, σοί λέγω, ἐγέροθητι» Λκ. 7, 14.

Αὐτός εἶναι ὁ πανίσχυρος λόγος τοῦ Κυρίου, πού τόν καθιστᾶ μέσα στίς συνειδήσεις μας παντοδύναμο κυρίαρχο τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου! Μέ τόν δέοντα θαυμασμό στεκόμαστε ὅλοι μάρτυρες μπροστά σ' ἓνα γεγονός ὑπερφυσικῆς δυνάμεως ἀλλά καί ἀκένωτης εὐσπλαχνίας. Ὁ Χριστός, ὡς κυρίαρχος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, χαρίζει τή ζωή στό νεαρό μοναχοπαίδι αὐτῆς τῆς γυναίκας, πού ἦταν χήρα, δίνοντας ἀφ' ἑνός μέν σ' ἐκείνη ἀνείπωτη χαρά, ἀφ' ἑτέρου δέ σ' ἐμᾶς πολλά καί χρήσιμα μηνύματα.

«Νεανίσκε, σοί λέγω, ἐγέροθητι». Πόσο ἀλήθεια πρέπει ν' ἀκούσουν αὐτό τό λόγο τά παιδιά ὅλου τοῦ κόσμου, ἀλλά κυρίως τά παιδιά τῆς ἐποχῆς μας, ἀπό τό στόμα τοῦ Χριστοῦ; Εἶναι πλέον ἐπιτακτική ἀνάγκη ν' ἀκουστεῖ ὁ ζωοποιός λόγος τοῦ Κυρίου

μας, πού θά χαρίσει φῶς, ζωή, ἐλπίδα καί χαρά στή νιάτα σήμερα, γιά νά πάρουν δύναμη καί κουράγιο νά συνεχίσουν τό ἀνηφορικό στρατί τῆς ζωῆς τους.

«Νεανίσκε, σοί λέγω, ἐγέρθητι», περιμένουν τά παιδιά μας ν' ἀκούσουν ἀπό τό Χριστό, καθώς νεκρά κείτονται δίπλα μας. Νεκρά τά παιδιά μας; Θεός φυλάξοι! Μή γένοιτο! Ναί, ζωντανοί νεκροί εἶναι οἱ νέοι καί οἱ νέες τῶν ἡμερῶν μας! Ὁχι, βεβαίως, ὡς πρός τή βιολογική ζωή τους. Αὐτή δέν τή στεροῦνται, ἔστω καί ὑποβαθμισμένη τήν ἀπολαμβάνουν στό ἔπακρο. Τά παιδιά μας ζοῦν, τρῶνε καί μάλιστα πράγματα ἐκλεκτά. Οἱ διαιτητικές τους συνήθειες κινοῦνται ἀνάμεσα σέ δύο ἄκρα, ἀπό τήν πλήρη ἀδηφαγία, μέχρι τήν ἐπιλεκτική καί ἐκλεκτική ἀνορεξία. Ἡ θά καταβροχθίζουν τά πάντα ὡς ἀχόρταγοι σκουπιδοφάγοι ἢ δέ θά τρῶνε σχεδόν τίποτε ἄλλο παρά μόνον ἐλαχιστότατα ἐκλεκτά εἶδη, πού εἶναι ἰδιαιτέρως γαργαλιστικά γιά τόν οὐρανίσκο τους. Σπανίζουν τά παιδιά πού καλόβολα θά καθίσουν νά φᾶνε ὅ,τι τούς προσφέρει ὁ γονιός. Ἡ δέν θέλουν τίποτε ἢ θέλουν τά πάντα.

Τά παιδιά μας ζοῦν, ντύνονται. Ποτέ δέν ἔχουν ξοδευθεῖ τόσα χρήματα γιά τό ντύσιμο τῶν

ανθρώπων, ὅσα ξοδεύονται σήμερα ἀπό τούς νέους γιά τό ντύσιμό τους. Σήμερα τό ροῦχο πού θά φορέσει τό παιδί πρέπει ὀπωσδήποτε νά εἶναι ἐπώνυμο. Ροῦχο πού δέ συνοδεύεται ἀπό μιά φανταχτερή ταμπελίτσα, ἀπό μιά πασίγνωστη μάρκα, μένει στό ράφι τῆς ντουλάπας γιά πάντα. Πρέπει ἐπίσης νά δείχνει ἀκριβό. Δέν ἔχει σημασία ἡ ποιότητα, σημασία ἔχει ἡ τιμή! Μπορεῖ νά εἶναι ἓνα κουρέλι, ἄν ὅμως εἶναι ἀκριβό ὁ νέος θά τό φορέσει ἀνεπιφύλακτα. Τό ροῦχο πρέπει, τέλος, νά εἶναι μοντέρνο, νά εἶναι «in». Μπορεῖ νά μήν εἶναι κολακευτικό τό σχέδιό του, δέν πειράζει, ἄς εἶναι κακόγουστο, σημασία ἔχει ὅτι τό φορᾶνε ὄλοι.

Τά παιδιά μας ζοῦν, μορφώνονται. Μπορεῖ βέβαια νά μή μορφώνονται ἀπό τό σχολεῖο ἔτσι πού καταντήσαμε τήν παιδεία μας στήν Ἑλλάδα. Ἔχει ἀναλάβει, ὅμως, τή μόρφωσή τους ἓνας περίφημος δάσκαλος μέσα στό σπίτι, καί μάλιστα κατ' ἰδίαν, καί μάλιστα μέ πολύ λίγα χρήματα. Ποιός εἶναι αὐτός; Μά φυσικά ἡ τηλεόραση. Ποιός θά μπορούσε νά μάθει στά παιδιά μας τόσα πολλά πράγματα καί τόσο γρήγορα, ὅσο τούς τά μαθαίνει ἡ τηλεόραση; Δύο ὤρες στημένο τό παιδί μπροστά της μπορεῖ νά

κάνει τό γύρο ὅλου τοῦ κόσμου. Μπορεῖ, βέβαια, νά μάθει γιά τή βία, γιά τό ἔγκλημα, γιά κάθε εἶδους κακοδαιμονία καί διαστροφή. Δέν πειράζει, σημασία ἔχει ὅτι μορφώνεται.

Τά παιδιά μας ζοῦν, λοιπόν. Τρῶνε, ντύνονται, μορφώνονται, μέ λίγα λόγια καταναλώνουν. Οἱ μεγάλοι ἔμαθαν στούς νέους νά καταναλώνουν τά πάντα, γιά νά πλουτίζουν ἐκεῖνοι. Τά παιδιά, ἄθῶα, πιστά καί ὑπάκουα πάντοτε ἔγιναν οἱ καλύτεροι καταναλωτές. Καταναλωτές ἀχαλίνωτοι, ἀχόρταγοι, ἀδηφάγοι, ἀνικανοποίητοι, μερικές φορές μάλιστα καί ἀδίστακτοι. Ζοῦν, λοιπόν, τά παιδιά μας; Γιατί δέν εἴμαστε χαρούμενοι καί ἱκανοποιημένοι;

Ζοῦν τά παιδιά μας, ἀλλά μία ζωή βιολογική, μερικές φορές μάλιστα καί ζωώδη. Κάπου νιώθουμε ὅτι ἔχουν ἀρχίσει νά νεκρώνονται. Μπορεῖ νά σφύζει τό σῶμα τους ἀπό ζωή, ἢ ψυχή τους ὅμως εἶναι γερασμένη, ἴσως καί νεκρή. Τό βλέπουμε αὐτό στό ἄδειο βλέμμα τους, στό θλιμμένο χαμόγελό τους, στήν κουρασμένη καί ἄδεια ἀπό συναισθήματα καρδιά τους. Κλαῖμε γιά τό χαμό τῶν παιδιῶν μας, ὅπως ἔκλαιγε ἡ χήρα τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Ἀναρωτηθήκαμε ὅμως μήπως ἐμεῖς οἱ

Ίδιοι σκοτώνουμε τά παιδιά μας μέ τό ἀλόγιστα πλούσιο χαρτζιλίκι τους, μέ τήν ἀδιαφορία μας γι' αὐτά πού βλέπουν καί μαθαίνουν, μέ τό γκρέμισμα τῶν ἀνώτερων ἀξιῶν, ἀρχῶν, ἰδανικῶν καί προτύπων μετά τή συστηματική κριτική καί ἀμφισβήτηση πού κάνουμε σέ κάθε εὐγενικό καί ὠραῖο; Νεκρωμένα τά παιδιά μας σήμερα, ἐξαιτίας κυρίως τῆς δικῆς μας συμπεριφορᾶς, περιμένουν μία ἀνάσταση. Τήν ἀνάσταση αὐτή δέν μπορεῖ νά τούς τή χαρίσει ἄλλος, παρά μόνον ὁ Κύριός μας.

«Νεανίσκε, σοί λέγω, ἐγέρθητι». «Παιδί μου, σ' ἐσένα τό λέγω, ἀναστήσου», μπορεῖ νά πεῖ ὁ Χριστός σέ κάθε νέο τῆς ἐποχῆς μας. «Ἀναστήσου ἀπό τό βουρκο τῆς διαφθορᾶς καί τῆς ἀσυδοσίας». «Ἀναστήσου ἀπό τό τέλμα τῆς κατανάλωσης, πού σ' ἔχει ὀδηγήσει σ' ἕναν ἀπύθμενο βάλτο μοναξιᾶς». «Ἀναστήσου ἀπό καθετί χαμερπές καί γήϊνο, πού σέ κρατάει δεμένο πρὸς τά κάτω. Πέτα ψηλά πρὸς τό φῶς καί τή ζωή». Ὁ Χριστός εἶναι ὁ μόνος πού μπορεῖ ν' ἀναστήσει τούς νέους μας α) μέ τό Λόγο Του β) μέ τό παράδειγμά Του γ) μέ τή χάρη τῶν μυστηρίων Του.

Ἄς ὀδηγήσουμε τά παιδιά μας στό ν' ἀκούσουν τό λόγο τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ὁ λόγος πού θά τά μάθει ν' ἀγαποῦν, νά ταπεινώνονται, νά σέβονται, νά ὑπακούουν, νά ὑποχωροῦν, ὅταν χρειάζεται, νά εἶναι εὐγενικά. Ἄς προτρέψουμε τά παιδιά μας νά μιμηθοῦν τό παράδειγμα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἀγίων Του. Δικό μας παράδειγμα δέν ἔχουμε νά ἐπιδείξουμε. Τουλάχιστον ἅς μιμηθοῦν αὐτά τά πρότυπα, πού εἶναι πρότυπα ζωῆς καί ἀθανασίας. Τέλος, ἅς ὀδηγήσουμε τά παιδιά μας στή χάρη τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ. Ἄς τά μάθουμε νά ἀγιάζονται μέσα ἀπό τή συνειδητή συμμετοχή τους στήν Ἱερά Ἐξομολόγηση καί τή Θεία Εὐχαριστία, ἔτσι ὥστε καί δυνάμεις νά παίρνουν γιά τόν ἀγώνα τους καί νά γίνονται πραγματικά χαριτωμένα.

Τά παιδιά μας καθημερινῶς νεκρώνονται. Ἄς τά ὀδηγοῦμε κοντά στό Χριστό. «Οἱ καιροί οὐ μενετοί». Ἄν δέ θέλουμε νά κλαῖμε μπροστά στά πτώματα τῶν παιδιῶν μας, ἅς πέσουμε στά γόνατα καί ἅς κλάψουμε μπροστά στό Χριστό μας. Ἄς Τόν θερμοπαρακαλέσουμε ν' ἀναλάβει Ἐκεῖνος τή πορεία τῆς ζωῆς τους. Δέν μπορεῖ, ὅπως λυπήθηκε τή χήρα καί δέν παρέβλεψε τά δάκρυα καί τούς πι-

κρούς στεναγμούς της, θά λυπηθεῖ κι ἐμᾶς. Τότε οἱ νέοι θ' ἀκούσουν ἐκεῖνο τό σωτήριο: «Νεανίσκε, σοί λέγω, ἐγέρθητι». Γένοιτο.